

עצמה — הפעם מעורב בעניין

אך נחקק על ידי השופט

המישפט על קיום הריון כרלתיים סגורות.

לטענת זיכרוני עולה, כי בנסיבות העניין לא היה סמכות לבית המישפט לאסור פירסום שמו של השר. זיכרוני גרס, שהחוק אינו מבחין בין אישיות בכירה לבין אדם רגיל מן השורה, ואין להפלות לטובה אישיות בכירה. פרקליט המחוז, ערנה ארבל, שהוועקה בערביהחג ללישכתו של לויט, אחרי ששם השר נרשם בפרוטוקול, הוריעה על התנגדותה לבקשה. כיום השני בצהרנים כתב השופט לויט את החלטתו:

"אינני משוכנע שלמבקשים (עורכי העולם הזה) זכות להגיש בקשה בתיק שלמבקשים אין צד בו. אך לא על נימוק אחר בלבד מושתתת החלטה זו, אלא על כך שמחקתי בהסכמת הצדדים שמו של אדם מהפרוטוקול, הרי ששמו כמו לא נאמר כלל באולם בית המישפט, וממילא אל לעיתונאי ואין הוא רשאי לצטט כביכול דבר שאינו ככתובים ובפרוטוקול. צו איסור הפירסום נשאר, אם כן, ללא שינוי". השופט לויט אכן מחק את שמו של השר, אבל שמו הוזכר באולם בית המישפט, והרוח נשאה אותו לכל צעות הארץ.

למעשה, התייחס ויתקון לעניין שהתרחש כשהוא עדיין לא ייצג את בירנברג בתיק. לפני שלושה שבועות אכן התיימה שיחה בארבע עיניים בין הנאשם ובין תתניצב בנימין זיגל, שנכנס לעובייהקורה בחקירה זו. זיגל הסביר לבירנברג, שכירוי נמצאת ערות מפורטת של צעירה, שסיפרה שהיא וחברתה בילו ערב משגע איתו ועם שר בבית מלון ועשו שם "חינה". הצעירה אמרה לחוקרים: "מיהו הבוחן קיומי? הוא לא עשה כלום! הסיפור הוא השר, ולא הוא".

חוקריו של זיגל לקחו כחשבון שיתכן שזוהו ניסיון מצד מקורבי הבוחן לאפשר לו להציל את עורו. זיגל הוכנס לתמונה, וביקש את עזרתו של בירנברג. זה הכחיש באותה השיחה את דיכרי הצעירה, והודיע שאין לו מה לומר על קיומה של אורגיה מרובעת, בחדר מלון בהרצליה, בהשתתפותו ובהשתתפות השר. זיגל הסביר לו, שאם הוא יסבור את המידע הרוש, הוא ייטור מהתיקים התלויים ועומדים נגדו. בירנברג רחה שוב את ההצעה, ומיד אחריכן עידכן בעניין את פרקליטו ראן, אבי אורן.

מאו לא ביצעו אנשיו של זיגל שום צעד נוסף בעניין. צמרת המישטרה לא

נאשם בירנברג ופרקליטו לשעבר אורן כבר זוכה שלוש פעמים מהאשמות דומות

קלושות ביותר. בירנברג הסכים לבחון אותה, ואף הכטיח לה שהיא תצליח בכניחה. כתנאי שתשכב איתו. הפעם הם קיימו מגע מיני בדירה בפתח תקווה, וכעבור יומיים היא ניגשה למיבחן. למרות שידעה שהיא תעבור, היא הייתה נרגשת ביותר. בירנברג, שהיה הבוחן, הכשיל אותה בטסט, שבו היא סיכנה חיי אדם בנהיגתה. כעבור שבוע היא ניגשה שוב להיבחן, גם הפעם אצל בירנברג, ועברה את הבחינה בהצלחה.

לפחות בשלושה מיקרים איפשר בירנברג לנבחנות נרגשות להיבחן כתנאים יוצאים מן הכלל. מורה הנהיגה שלהן ישב לצידן, ואילו הבוחן עצמו ישב במושב מאחור. היו נבחנות שהטסט שלהן נמשך בין שלוש לחמש דקות. ואם לא די בכך, היו מיקרים שבהם הבוחן ירד מהרכב, ואיפשר שבהן הנהיגה של הנבחנות הנרגשות לבחור בעצמם את נתיב נסיעת המיבחן.

לגמד את זיגל

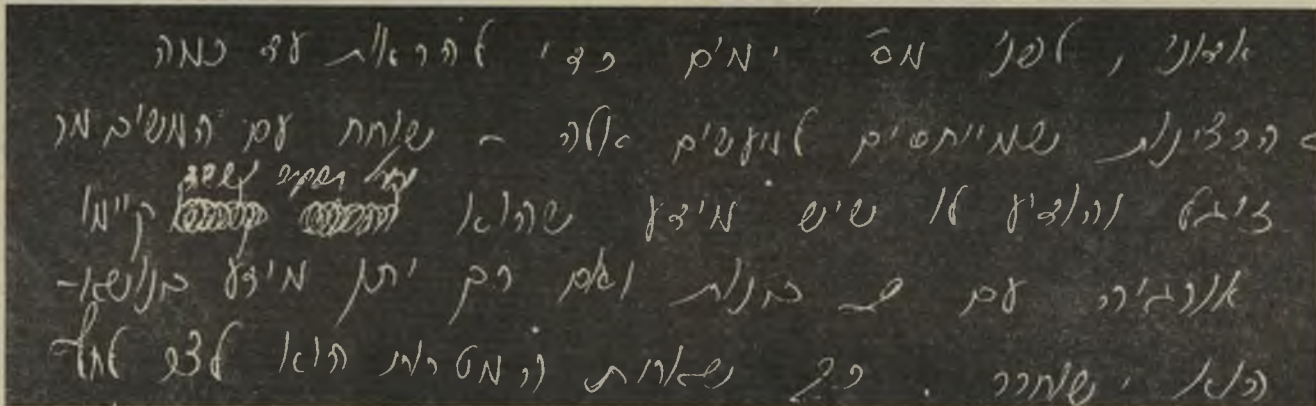
ביחידתו של זיגל שורת אכזבה קשה מהתנעות צמרת מישרד המישטרים והמישטרה משייכותו של השר לפרשה. לא משום שאסור לו להשתתף באורגיה, אלא משום שיתכן שברוך זו הוא היה נתון לסחיטה (ראה מיסגרת). אילו היה מדובר, למשל, בשרת-חבורה, הרי שהמידע שהוא יכול לספק, שלא ברצונו, על חברות-תעופה שהוא מטפל בהן, או על היערכות מישרדו בעת-חירום, עלולות לגרום נזק ממשי למדינה.

באותה מידה יתכן מאוד שהצי עירור, ששכבו עם השר-הבכיר ועם מנהל מישרד-הרישוי הן חלק מכנוי פייט-חסנים מאורגנת.

מזה זמן רב מנסה צמרת-המישטרה לגמד את יחידתו של זיגל ולמעשה לחסלה. רוח של אגף-המישטרה במישרד-הפנים, שלפני הקמת מישרד-המישטרה העצמאי, הציע למצמצם את היחידה למימרים ועיריים ובלתי-יעי לים. עתה מנסה המטה-הארצי להמעיט בחשיבות ערותה של הצעירה בעניין יחסיה עם השר ועם בירנברג.

לגבי זיגל, תיק בירנברג הוא שיבה למרכז המאבק המישטרי בשחיתות. מבחינתו, מעורבות השר לא הסתיימה כתשובתו של בירנברג. חוקריו ימשיכו לחקור עניין זה ביסודיות.

בניציון ציטרין

קטע מהפרוטוקול שבו נחקק שם השר באורגיה עם שתי בנות...

כתב ידיעות אחרונות פנה לאיר שיות הבכירה וביקש את תגובתה. השיב לו השר הוותיק: "זה מחמיא לי מאוד". אחר-כך הוסיף השר: "אני רק יכול להניח מניין צומחות הרגליים לסיפורים שכאלה. סיפורים מסוגים שונים מופצים על-ידי אדם בתפקיד בכיר שעבר במישרד, ושאינו זרקהי אותו מהעבודה."

על הספה או השולחן

מה מואשם בירנברג? מנהל מישרד-הרישוי בפתח תקווה מואשם בסידרת אישומים חמורה ביותר, עשרה במיספר. חלק נכבד של החשדות, מוזעמים לא פחות, עדיין לא אומתו ולכן לא נכללו ככתבי-אישום זה.

התובעת ברוכי טוענת, שבשנת 1981 הכטיח בירנברג לאשה, שחששה שלא תעמוד במיבחן עיוני, כי היא תעבור אותו אף אם לא תדע את כללי-התנועה, בתנאי שתשכב איתו. האשה, שנשלחה אליו על-ידי מורה הנהיגה מכפר-סבא, שהכיר את חולשתו של בירנברג, נפגשה עם מנהל מישרד-הרישוי פעמים. הוא דרש ממנה שתשכב איתו כחרו שבמישרד — על הספה או על השולחן, לפי בחירתה. היא דרשה להעניק לו את התמורה במקום הולם יותר. בירנברג התפשר על בית-מלון, הוא איתו פעמיים יחסי-ימין, ואישר לה, בחודש מרס '81, ציון "עוכר" בנהיגה.

בחודש מרס השנה הגיעה אליו תלמידה למיבחן-נהיגה מעשי. אף היא הופנתה אליו ישירות על-ידי מורה הנהיגה. ידיעותיה של עדה זו היו

אלף לילה ולילה. הסיפורים היו זהים: כוחנים קיבלו שוחד כספי, שוחד מיני וטובות-הנאה אחרות, כדי להעביר רדייה-רישוי גם הם היו כבר לשם דבר. האם יודע השר מה מתרחש במישרדו? האם הוא אחראי לכך?

זה מחמיא לי!

קורפו (62). עסקן חרות ותיק, קצין-מיבצעים של אצ"ל בירדן שלים ב-1948, נכנס למישרד-התחבורה אחרי בחירות 1981. קודמו, השר חיים לנדא, אף הוא איש המישטרה הלוהמת, הלך לעולמו. ואחרי תקופה קצרה שבה המישרד היה משותק, נכנס אליו קורפו.

שרהתחבורה סובל מבעות-ראייה קשות. השכוע, כשכא לשיבת הנהלת תנועת-החרות, שהתקיימה בבית ז'בו-טינסקי בתל-אביב, התברחו חבריו שאם הוא השר המדובר, אחד מ-25 חברי הממשלה שיכלו להשתתף באורגיה במלון בהרצליה, הרי יתכן שכל העניין בטעות יסודו. ייתכן שבגלל בעיות-הראיה שלו פשוט הוכפל מיספר הנוכחים בחדר.

מכיוון שקורפו הוא השר הממונה על בירנברג, הוא נשאל מה רעתו על שר שהשתתף באורגיה. במישאל שערך הצהרון חדשות, ושבו נשאלו גם שרים נוספים, ענה קורפו: "העניין צריך לעבור לטיפול המישטרה. היא צריכה לחקור את העניין, ואם ימצא נכון, האיש לא יכול למלא תפקיד ציבורי. חשוב לציין שלגבי המיקרה הקונקרטי הזה העניין נמצא בטיפול היועץ המישפטי."

זיכרוני לא קיבל את נימוקי השופט לדחיה והוא מתכוון לפנות לבג"ץ. מישרד-הרישוי שייך למישרד-התחבורה, והממונה עליו הוא חיים קורפו, ואיש-חרות. מזה שנים יצא למישרד רגיש זה שם של מקום שבו נעשים מעשים שלא-יעשו.

לפני שלוש שנים, בספטמבר '81, התפוצצה פרשה שבה היה מעורב מנכ"ל-המישרד לשעבר, אריה גרוסי כורך, אף הוא חבר מרכז-חרות. גרוסי בודד גדולה-ממדים נתפס באורגיה ירושלמית מפוקפקת, ברחוב יהושע בן-נון. הוא בא לדירה עם ידידה בשם אסתר, ולא ידע שהדירה נמצאת תחת מעקב מישטרה. הוא גם לא ידע שאסתר מתרועעת עם עבריינים.

בעלת הדירה היתה שרה כהן, גרושתו של עזר כהן, מנרצחי הרצח הכפול המפורסם. באותה דירה ישב מיכה לוי-אסלן, אחיו של העברייני יחזקאל אסלן מתל-אביב. המישטרה חשדה שבדירה זו נערכת חגיגת-סמים. כשהשוטר שהיה בתצ"פ פית ראה את גרוסכורד נכנס לדירה, הוא מיהר להיכנס אחריו. סמים לא נמצאו או בדירה עצמה, אלא על גופה של שרה כהן.

גרוסכורד נחקר בתחנת-המישטרה כמה שעות ושחרר, מבלי שהובא לפני שופט (העולם הזה 9.9.81). בעיקבות אותה פרשה עבר תחול שחור בין השר קורפו והמנכ"ל, שהסי תבך באותה שנה כשורת פרשיות ומישפטים ברחבי העולם. בתוך זמן קצר הוא עזב את קורפו. מרגנפשו והבטיח שעוד "ישמעו עליו". גם הנעשה במישרד-הרישוי השר נים הפך לנושא שכל מועמד לכי-חיתנהיגה ידע לספר עליו סיפורי

התבקשה לדרוש את חקירת השר, ומבין שגם היועץ המישפטי לממשלה לא הוכנס בסדר העניין.

לקראת סוף הריון בבית-המישפט שב השופט לויט לאישיות הנכבדה. בפרוטוקול נאמר: "במהלך טיעונו של הסניגור הוא הוזכר שמה של אישיות נכבדה. לאחר-מכן, בלישכת, ולד הסניגור הוא איסור פירסום שמו של השר ואי הסכים הסניגור וכן באי-כוח התביעה, ששמה של אותה אישיות יימחק מן הפרוטוקול, ובמקום זה נכתב "בעל תפקיד נכבד". לאור זאת אני אוסר על פירסום שמו של אותו אדם". בכקשת העולם הזה לבטל את החלטתו של איסור פירסום שמו של השר אמר זיכרוני: "בית המישפט רשאי לאסור פירסום ביקור לריוני בית-המישפט אם בית-המישפט רואה בכך צורך לשם הגנה על ביטחונו של בעל-הדירה, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בריון. נסיבה זו אינה מתקיימת במיקרה הנדון; לא נטען כלל שאיסור-הפירסום דרוש לשם הגנה על ביטחונו של השר, ואליבא דכולי עלמא מניעת הפירסום אינה קשורה בכך."

אין להפלות שרים

הוסיף זיכרוני: "נסיבה אחרת, שבה רשאי בית-המישפט לאסור פירסום שמו של אדם, היא שמדובר בחשוד אשר טרם הוגש נגדו כתבי אישום, אם הרבך עלול לפגוע בחקירה על-פי דין. גם נסיבה זו לא התקיימה, בעיתונים ציינו כי מדובר בבעל תפקיד נכבד". וזוהק על כל הנוגעים בדבר שהם יודעים מיהו אותו בעל תפקיד נכבד". במיקרה הנדון אף לא הורה בית-